

במדינה

הכספים, וכי לדבר זה יש השלכות לגבי המדיניות של ממשלת ארצות-הברית. נכון גם ההיפך: הודות ארצות-הברית עלולה להפוך מכשיר בידי ממשלת ארצות-הברית נגד ישראל (ראה תשקיף).

אך בין הממשלות (שרבין קורא להן, משום מה, "מימשלים") יש רק יחסים של אינטרסים. אינטרסים פוליטיים אינם קבוי עינם הם משתנים, ולעיתים במהירות ובר אורה דרמאטי. מי שתולה את תיקומו ביחסי-אהבה בין מדינות, עלול למצוא את עצמו, בשעת תפנית כזאת, תלוי על עברי פייסחת של תהום.

ההסתדרות

פועלים בוועד הפועל

מה לכוון

בכתיבה-קבורות

ומה לפועלים

בוועד הפועל?

ליד שולחן הנשיאות עמד ירוחם משל, וביקש להציג את פעולת המיטרה נגד שובתי קצ"א, ואת עזרתה הפעילה של צמרת ההסתדרות לשבירת השביתה. כדי לאון את הדברים, אמר שלהבא יש לשמוע את הפועלים לפני שפורצת שביתה, לטפל בטעותיהם באופן מהיר ונמרץ, וכך למנוע סיכסוכי-עבודה בעודם באינם.

עוד לפני שסיים את דבריו, נכנסו בשקט שני גברים מבעד לדלת אולם הוועד-הפועל, בקומה השביעית של הבניין. הם הסתדרו עם חברי הסיעות השונות, וחיש-מהר פשט אישקט באולם.

"לזה לא נסכים!" השניים היו חברי ועד-העובדים של מיפעל-הנחושת בתימנע, המעסיק 700 עובדים. הם באו להביא לי-וועד-הפועל אוהרה: עומד לפרוץ במיפעל סיכסוך-עבודה חמור יותר מאשר סיכסוך קצ"א. הפועלים מאיימים לחסום את ה-כביש הראשי, לנתק את אילת משאר חלקי הארץ. כי פיטורים המוניים בתימנע ינחיתו מכת-מוות על אילת, שבה גוסס ענף ה-תיירות, ושהנמל שלה נתון בסכנה ביגלל פתיחת תעלת-סואץ.

סיפר מטי גילעדי, יו"ר הוועד, צעיר שעלה מארגנטינה ושהיה ראש רשימת מרי, למועצת פועלי אילת: "תחילה באו ודרשו לפטר 200 עובדים. אחר-כך לא הסתפקו גם בזה, ודרשו להרע את תנאי-העבודה של כולנו, באמצע תקופת חוה-העבודה. לזה לא נסכים!"

"מה זה פה?" שלוש סיעות אופר-ויציוניות ביקשו ממשל להעניק לגילעדי את זכות-הדיבור באותה ישיבה, כדי לי-העמיד את הוועד-הפועל על המצב, אך משל סירב בעקשנות, "זה עלבון לחלקה לאיגוד מיקצועי" הוא אמר. "הפועלים צריכים להופיע שם!"

באותם ימים כבר נשמעו בישראל קולות שהזכירו מפני התנגשות צרפתית-ישראלית קרובה. עם סיום מלחמת-השחרור האלי-ג'רית, בעלי הנבואה הזאת הסבירו כי צרפת מנצלת את ישראל רק כדי להעסיק את העולם הערבי ולמנוע את תיגבור העם האלג'ירי הלוחם. אך תפנה נגד ישראל ברגע שיושג השלום באלג'יריה. כי אז יחייב האינטרס הצרפתי לכבוש מחדש את עמדותיה בעולם הערבי.

דבריו של פרס נאמרו כדי להפריך נבוי אה זו. היא העידה על הנאיביות הילדותית של צעירי ישראל, שרכש את השכלתו ה-מדינית בנוער העובד, ושהאמין בחשיבותם של רגשות חיבה ואהבה בפוליטיקה.

כעבור זמן קצר נתקיימה הנבואה, אלג'יריה זכתה בעצמאות, הנשיא שארל דה-גול עשה תפנית חדה, וממשלת צרפת הפכה האויב הראשי של המדיניות ה-ישראלית בייבשת אירופה.

אולם לפני כן עשתה ממשלת ישראל, בהשפעת פרס, כמה שגיאות הרות-אסון, כגון רכישת נשק שלא סופק מעולם, יצירת יחסי שיגואה בין ישראל ואלג'יריה, ועוד.

עברי פייסחת. השבוע היה נדמה כי יצחק רבין נתפס לאשליות דומות.

אין ספק שקיים קשר ריגשי עמוק בין חמישה מיליוני היהודים בארצות-הברית ובין ישראל. אין גם ספק כי ליהודים אלה יש השפעה רבה בכלי-התקשורת ובעולם

אישי-תימנע גילעדי

רק באיורים

העם

אשליות ומסוכנות

פעם אמר זאת

שימעון פרס על צרפת.

השבוע אמר זאת

יצחק רבין על אמריקה.

צליל מסוכן מאוד התגנב השבוע לדבריו של יצחק רבין.

ראשיה-ממשלה ביקש להסביר ולנמק את תוכנית-השלום הכוללת, שאותה הגיש לי-נשיא ג'ראלד פורד (ראה הנדון). תוך כדי כך הפליט פסוק בעל צליל מיוחד: "לארצות-הברית יש התחייבות מוסרית

קיסנינג'ר וזאה רבין בושינינגטון
רק בלי אהבה

כלפי ישראל, וגם אינטרס מעשי וממשי בישראל חזקה. בין שתי המדינות ישנה זהות בדרך המחשבה, אורח-החיים והע-רכים. אין זו רק זהות אינטרסים בין ה-מימשלים, זו זהות עמוקה בין עמים." (ההדגשה במקור).

תורת הנייער העובד. מי שיש לו זיכרון מוסיקלי, וזכר צלילים דומים מאד בפי מי שזיה או סגן שר-הביטחון, שימעון פרס.

היה זה בשיא שיתוף-הפעולה הישראלי-צרפתית, שפרס היה נביאו ואדריכלו. באחד הנאומים בכנסת הכריז: צרפת וישראל שקורות זו בזו לא רק בברית של אינט-רסים, אלא בערכים משותפים וברגשות עמוקים.

באותם ימים כבר נשמעו בישראל קולות שהזכירו מפני התנגשות צרפתית-ישראלית קרובה. עם סיום מלחמת-השחרור האלי-ג'רית, בעלי הנבואה הזאת הסבירו כי צרפת מנצלת את ישראל רק כדי להעסיק את העולם הערבי ולמנוע את תיגבור העם האלג'ירי הלוחם. אך תפנה נגד ישראל ברגע שיושג השלום באלג'יריה. כי אז יחייב האינטרס הצרפתי לכבוש מחדש את עמדותיה בעולם הערבי.

דבריו של פרס נאמרו כדי להפריך נבוי אה זו. היא העידה על הנאיביות הילדותית של צעירי ישראל, שרכש את השכלתו ה-מדינית בנוער העובד, ושהאמין בחשיבותם של רגשות חיבה ואהבה בפוליטיקה.

כעבור זמן קצר נתקיימה הנבואה, אלג'יריה זכתה בעצמאות, הנשיא שארל דה-גול עשה תפנית חדה, וממשלת צרפת הפכה האויב הראשי של המדיניות ה-ישראלית בייבשת אירופה.

אולם לפני כן עשתה ממשלת ישראל, בהשפעת פרס, כמה שגיאות הרות-אסון, כגון רכישת נשק שלא סופק מעולם, יצירת יחסי שיגואה בין ישראל ואלג'יריה, ועוד.

עברי פייסחת. השבוע היה נדמה כי יצחק רבין נתפס לאשליות דומות.

אין ספק שקיים קשר ריגשי עמוק בין חמישה מיליוני היהודים בארצות-הברית ובין ישראל. אין גם ספק כי ליהודים אלה יש השפעה רבה בכלי-התקשורת ובעולם

• ביניהם של העולם הזה.

הדו"ח היום היא כימעט הצגה, אפי-לו לא כמודע. כרגע ברור שכבר אי-אפשר לעצור את הרכבת הדוהרת לקראת האבדון של בן-שחר. אילו קמה העיתור נות ויצאה כולה, או ברובה, נגד הדו"ח ברגע שפורסם — לא היה קל להעביר אותו! אבל אצלנו — חלק מהעיתונים מייצגים עמדות כל-יך מפגרות וריאקצי-יוניות, שאינן קיימות היום במערב.

אני חושב, שאילו הייתה לנו עיתונות חופשית, בן-שחר וחבריו לא היו מעזים להגיש דו"ח כזה, ואם הם היו מגישים דו"ח כזה — הם היו הופכים בדיחה! מדובר פה על יחס העיתור

נות לדו"ח בן-שחר, הייתי רוצה לשאול אותך על יחס העיתונות לדו"ח נאור. אנחנו עורכים את הראיון הזה למען "העולם הזה", ואי אפשר שלא להזכיר שכאשר הופיע התזכיר הראשון שלך, את עיתון כארץ לא הזכיר את עצם קיומו, עד ש"העולם הזה" פירסם קטעים ממנו. ויש לי הרגשה שאי-תו דבר קורה גם עכשיו, אחרי שהופיע סיפרך. אני עדיין לא ראי-תי בשום עיתון, אפילו זה שבו אתה עובד, ידעה מתאימה לי חשיבותו של הדו"ח שהופיע. איך אתה מסביר את היחס של העי-תונות אל הדו"ח הזה?

הנהלת! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

ועדת בן-שחר התעלמה לחלוטין מסעיף א' ומכיוון שרבינוביץ' אימץ את הדו"ח מייד אל ליבו בשיחתו, סימן שאת סעיף א' הוא גם סתם כדי לזרות אבק בעי-ניגו — ודו"ח בן-שחר בא לעשות את ההיפך בדיוק!

העולם הזה

אפשרי של העיתונות סביב הספר שלי, אבל, ראשית, צריך לומר, מבחינה עובדתית, שרוב העיתונים בישראל הגיבו על התזכיר, הם מסרו ידיעה קצרה מאוד על התזכיר שלי, ובזאת הם יכולים, ריש-מית, לצאת ידי-חובה. היו שני יוצאים מן-הכלל. דווקא דבר ועל המשמר, עיתוני המימסד, נתנו כיסוי מלא לדו"ח שלי: ברוב ברוח אוהדת-למחצה, ובעל החשמת ברוח אוהדת למדי. אני חושב שזה רק מעיד לאן התגלגל חופש-העיתונות שלנו, אם מבין העיתונות היוםנית, העיתונות ה-חופשית ביותר הם עיתוני-המימסד.

הארץ, למשל, פירסם על תזכירי לירוחם משל ידיעה קצרה, ואחר-כך תקף את התזכיר הזה, בלי להזכיר אותו, אלא היה קורא לי בשם "חוגים מסוימים הכותבים תזכירים סנסציוניים על מטה-הכנסה". זאת גס-יכן, כנראה, צורת-זיכוח של עיתור-נות חופשית.

הרדיו והטלוויזיה נתנו לתזכיר שלי, וגם לספר שלי יתנו, כנראה, כיסוי רחב באמת, זוהי, שוב, תופעה מדהימה. כלי-התיקשורת הנתונים בידי השלטון, חופ-שיים הרבה יותר מאשר העיתונות המת-יימרת להיות חופשית.

בקשר להעולם הזה, אני מסכים איתו כימעט בכל השקפת-העולם שלו לגבי המיבנה הספנימי של המדינה — לא נעים לומר שהעולם הזה הוא העיתון אשר מונע קשרי-השתקה סביב הרבה מאוד דברים שהמימסד היה מצליח להשתקף אותם, אילמלא העולם הזה.

הייתי רוצה לשאול אותך, בסוף, שאהה המנקרת בראשי לי-מעשה מהרגע הראשון. איך אתה מסביר את התופעה המזוהה ש-הדו"ח שלך, והתזכיר שקדם לו, אינם ממרורים את ההמונים?

ראשית, אינני מאמין שהשכירים יודעים את האמת. צריך לזכור שמטה-הכנסה יצר גם הפרדה טריטוריאלית בין אנשי הכלל כלה הלבנה לשחורה. הפועל לא יכול לגור בשכונת-היקרה לאנשי הכלכלה השחורה.

בר נוסף, אני חושב שהשכירים ש-אינם יודעים את האמת, מהסיבה ש-כבר דיברנו עליה — העיתונות בישראל עוסקת בשטיפת-מוח לאומית שהרוסים לא היו מתביישים בה, ומסבירה לשכירים שאם יגדילו את שכרם זה יהרוס את המדינה, וזהו שקר! זה נוגד את המציאות! צריך לדעת גם זאת — חלק לא-מבו-טל מהשכירים בעלי העמדה החזקה, שהם בדרך-כלל גם השכירים בעלי היוזמה וההשכלה, קיבלו עד היום הרבה מאוד הקלות. נתנו להם כל מיני ססתומי-ביטחון, בשיטת "הפרד ומשול", פוררו את השכירים לקבוצות-קבוצות, שכל אחת מהן מחויקה בגרון של המדינה.

יכול להיות שדו"ח בן-שחר יעשה דבר חיובי אחד: הוא יביא את השכירים למצב כל-יך נואש, שהם ית-חילו להתלכד, יפתחו בשביתות-אזהרה חריפות מאוד נגד חוקי-המס ונגד המש-כורות הנמוכות. אס-יך, ייזכר בן-שחר כאחד שבא לקלל ונמצא מברך.

(המשך העמוד 19)
עומדים לגזול מהשכיר את רוב תוספת היוקר שלו. לכן, הדו"ח יוגשם בי-בול, למרות שחבר ועדת-הכספים, מהליברלים, הרואה עצמו כנציג העצמאיים, וזה לגי-טימי, אמר לי בימים האחרונים: "נאדל, אני נוכחתי שאתה צודק, דו"ח בן-שחר מצעיד אותנו למבוי סתום, אבל אנחנו כבר רצים אמוק, ואי-אפשר לעצור את התהליך הזה".

אתה רוצה לומר כאן ש-דו"ח בן-שחר, במסגרת המיטרה הזו, תפקידו העיקרי הוא למי-נוע, או לשבור, את החץ השינוי-הסכמתי-העבודה וההגדלת תוספת-היוקר?

בהחלט! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

ועדת בן-שחר התעלמה לחלוטין מסעיף א' ומכיוון שרבינוביץ' אימץ את הדו"ח מייד אל ליבו בשיחתו, סימן שאת סעיף א' הוא גם סתם כדי לזרות אבק בעי-ניגו — ודו"ח בן-שחר בא לעשות את ההיפך בדיוק!

הנהלת! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

העולם הזה

אפשרי של העיתונות סביב הספר שלי, אבל, ראשית, צריך לומר, מבחינה עובדתית, שרוב העיתונים בישראל הגיבו על התזכיר, הם מסרו ידיעה קצרה מאוד על התזכיר שלי, ובזאת הם יכולים, ריש-מית, לצאת ידי-חובה. היו שני יוצאים מן-הכלל. דווקא דבר ועל המשמר, עיתוני המימסד, נתנו כיסוי מלא לדו"ח שלי: ברוב ברוח אוהדת-למחצה, ובעל החשמת ברוח אוהדת למדי. אני חושב שזה רק מעיד לאן התגלגל חופש-העיתונות שלנו, אם מבין העיתונות היוםנית, העיתונות ה-חופשית ביותר הם עיתוני-המימסד.

הארץ, למשל, פירסם על תזכירי לירוחם משל ידיעה קצרה, ואחר-כך תקף את התזכיר הזה, בלי להזכיר אותו, אלא היה קורא לי בשם "חוגים מסוימים הכותבים תזכירים סנסציוניים על מטה-הכנסה". זאת גס-יכן, כנראה, צורת-זיכוח של עיתור-נות חופשית.

הרדיו והטלוויזיה נתנו לתזכיר שלי, וגם לספר שלי יתנו, כנראה, כיסוי רחב באמת, זוהי, שוב, תופעה מדהימה. כלי-התיקשורת הנתונים בידי השלטון, חופ-שיים הרבה יותר מאשר העיתונות המת-יימרת להיות חופשית.

בקשר להעולם הזה, אני מסכים איתו כימעט בכל השקפת-העולם שלו לגבי המיבנה הספנימי של המדינה — לא נעים לומר שהעולם הזה הוא העיתון אשר מונע קשרי-השתקה סביב הרבה מאוד דברים שהמימסד היה מצליח להשתקף אותם, אילמלא העולם הזה.

הייתי רוצה לשאול אותך, בסוף, שאהה המנקרת בראשי לי-מעשה מהרגע הראשון. איך אתה מסביר את התופעה המזוהה ש-הדו"ח שלך, והתזכיר שקדם לו, אינם ממרורים את ההמונים?

ראשית, אינני מאמין שהשכירים יודעים את האמת. צריך לזכור שמטה-הכנסה יצר גם הפרדה טריטוריאלית בין אנשי הכלל כלה הלבנה לשחורה. הפועל לא יכול לגור בשכונת-היקרה לאנשי הכלכלה השחורה.

בר נוסף, אני חושב שהשכירים ש-אינם יודעים את האמת, מהסיבה ש-כבר דיברנו עליה — העיתונות בישראל עוסקת בשטיפת-מוח לאומית שהרוסים לא היו מתביישים בה, ומסבירה לשכירים שאם יגדילו את שכרם זה יהרוס את המדינה, וזהו שקר! זה נוגד את המציאות! צריך לדעת גם זאת — חלק לא-מבו-טל מהשכירים בעלי העמדה החזקה, שהם בדרך-כלל גם השכירים בעלי היוזמה וההשכלה, קיבלו עד היום הרבה מאוד הקלות. נתנו להם כל מיני ססתומי-ביטחון, בשיטת "הפרד ומשול", פוררו את השכירים לקבוצות-קבוצות, שכל אחת מהן מחויקה בגרון של המדינה.

יכול להיות שדו"ח בן-שחר יעשה דבר חיובי אחד: הוא יביא את השכירים למצב כל-יך נואש, שהם ית-חילו להתלכד, יפתחו בשביתות-אזהרה חריפות מאוד נגד חוקי-המס ונגד המש-כורות הנמוכות. אס-יך, ייזכר בן-שחר כאחד שבא לקלל ונמצא מברך.

הנהלת! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

ועדת בן-שחר התעלמה לחלוטין מסעיף א' ומכיוון שרבינוביץ' אימץ את הדו"ח מייד אל ליבו בשיחתו, סימן שאת סעיף א' הוא גם סתם כדי לזרות אבק בעי-ניגו — ודו"ח בן-שחר בא לעשות את ההיפך בדיוק!

הנהלת! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

ועדת בן-שחר התעלמה לחלוטין מסעיף א' ומכיוון שרבינוביץ' אימץ את הדו"ח מייד אל ליבו בשיחתו, סימן שאת סעיף א' הוא גם סתם כדי לזרות אבק בעי-ניגו — ודו"ח בן-שחר בא לעשות את ההיפך בדיוק!

הנהלת! ובזאת, בעצם, ועדת בן-שחר מעלה בתפקיד הראשון של כתבי-המינוי שלה. כתבי-המינוי שלה כולל שני סעי-פים: א"ף, חלוקה צודקת של ההכנסה הלאומית (כך רבינוביץ' ביקש מהם) וב"ת, מניעת עיוותים במיסים הישירים וקביעתם בצורה כזאת שיהיו פשוטים ויגדילו את פריון-העבודה.

ועדת בן-שחר התעלמה לחלוטין מסעיף א' ומכיוון שרבינוביץ' אימץ את הדו"ח מייד אל ליבו בשיחתו, סימן שאת סעיף א' הוא גם סתם כדי לזרות אבק בעי-ניגו — ודו"ח בן-שחר בא לעשות את ההיפך בדיוק!